

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Iudæo imaginum sacrarum hosti co[n]siliu[m] propriu[m] quid pepererit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Iob. 18. 7.

placeant; facere quæ noceant, nihil pensi habent. Atque de tali homine dicitur: *Arctabuntur gressus virtutis eius, & præcipitabit eum consilium suum.* Qui ergo & sibi & Reipubl. vult bene, bene consulat; eosque qui bene, hoc est, prudenter, fideliter, & ubi necesse est, cum secreti silentio, nec præcipitanter consulant, nec quidquam ad gratiam captandam, vel ob alios privatos affectus fingant. Quamobrem Fridericus Cæsar, consiliarijs suis in curiam vocatis, *Vinam inquebat, consiliarij mei in palatij vestibulo duas ru deponerent. Sic enim & ipsi rectè consulerent, & mihi etiam inter consilia dyudicare facillimum esset.* Interrogatus autem, quænam res illæ essent? *Simulatio, & Dissimulatio,* respondit.

VIII.

Mendacij quoddam genus est, simulare ea, quæ non sunt; vel dissimulare, quæ sunt. Itaque qui suadet aliquid simulando, mentitur, enimvero in caput suum mentitur, dignus mercede, quam mendaces promerentur. Est enim mendacium falsa verborum prolatio cum intentione fallendi: falsa autem odio, voluntas fallendi supplicio est digna. Et tamen hac se arte alunt plurimi, à qua se vel Ethnici excusauerunt.

Iuuenal sat 3.

*Quid Roma faciam? mentiri nescio, librum
Si malus est, nequeo laudare, & poscere: motus
Astrorum ignoro: funis promittere patris
Nec volo, nec possum: ranarum viscera numquam
Inspexi: ferre ad nuptiam qua mittit adulter,
Qua mandat, norint alij.*

Baron. An.
Christi 723.
tom 9 ex
Conc. Nicæ
no 2. Act. 5.
& Damascen.
de hæc.

Qui itaque norunt, atque ex simili arte consulunt, quid capiti suo suant, ostendit breuiter Theophanes, copiosè autem & luculentò tam exemplo, quàm testimonio ex sacrosancto Occumenico Nicæno Concilio, & Damasceno Cardinalis Baronius, qui hæc verba transcripsit: *Per ea tempora in Tiberiade dux quispiam erat Hebræorum impiorum, cui nomen Serantapechys, officina diabolorum, quibus vitare animas, lusus est & jocus, homo prestigator, & veneficus, & Ecclesia Dei hostis implacabilis. Hic animaduersâ Gizidi Regis lenitate, hominem aggredditur, polliceturq; Hebræorū ingenita malitia in se Regi quadam predicturum, & vatem acturum in maximè necessarijs rebus se offert. Eus ob res cum esset insinuatus Tyranno: Volo (inquit) ô Princeps, modo me audias, rationem quamdam indicere tibi, quæ poteris facillimè*

cillimè, & vitam commodam degere, & triginta annos regnum aequabili in potestate conseruare. Stultus autem Tyrannus spe & desiderio longioris vite animi lenitate elatus (erat enim homo voluptatibus deditus) respondit: Quacumq; me iusseris facere, modo possum, agam. Veneficus autem Hebraus confestim, inquit: sine vlla dilatione iube vniuersum per regnum epistolam, que passim circumferatur, scribi & mitti, qua omnè imaginem & picturam, siue ea in tabulis, siue in opere musaico in pariete, siue in vasis sacris, aut indumentis & altaribus sit, & quacumque in Christianorum Ecclesijs reperitur, deleri, expungi, auferri, & ex toto subverti mandes: neq; illas solam, verùm omnes similitudines, & earum etiam, qua in foro ornatũs, & honestatis gratiã collocantur: nullã igitur ratione aliã, quã ut odium & furorem aduersus Christianos exerceret, prestigiator id tentauit. Tyrannus autem nefandus prestigiatori lenitate suã auscultans, missis nuntijs, omnes sanctas imagines & similitudines per vniuersam prouinciam abstulit. Hoc itaq; modo primùm Ecclesie ornamenta, procurante Hebræo venefico, ablata sunt Christiani autem cum id suis manibus facere decretaerent, missi sunt Hebræi & Arabes, homines in Deum impij, qui imaginibus exustis Ecclesiarum, quasdam calce, quasdam alijs coloribus dealbarunt, & incrustarunt. Ita plane Ioannes Damascenus de Iconoclastis ita dicitis (inquit) quod cum sanctas & veneratione dignas imagines cum ignominia tractassent, tum in minutissimas partes comminuerunt, tum coniecerunt in ignem, eodemq; modo eas, qua in parietibus erant depicta, partim aqua calida, partim calce atramentoq; obliterarunt. Hæc ipse, sed pergit Ioannes Orientis Vicarius: Hæc autem cum peruenissent ad aures Pseudoepiscopi Nacolia, & qui eiusdem erat cum illo opinionis, impios Hebræos & Arabes imitati, Ecclesias Dei, veluti crucem Christi verecundantes reddiderunt. Arbitror autem relatu dignum, vt & sanctitas vestra audiat, quem finem ignauus iste & veneficus Hebræus habuerit. Gixidius enim, qui facinus perpetrauerat, ultra annum cum dimidio non vixit, in ignemq; æternum descendit. Postquam autem mortuus fuit, in pristinum ordinem & statum imagines restituta sunt. Filius autem illius Uldius nomine indignatus Hebræo tamquam interfectori patris turpissimã morte, hominem mori coëgit. Ita is falsi sui vaticiniũ dignum premium accepit. Sanctissimus Episcopus Morsena dixit: Ego paruulus eram in Syria, quando Saracenorum Princeps imagines subuertit. Hæc

ctenus

denus Nicæna acta, quæ non tantum docent, in imaginum persecutorem iustissimè vindicatum esse; sed etiam veneficum id, quod & à ratione, & à veritate longè auersum, consulentem, sibi met ipsi pessimè consuluisse. Neque enim tyrannus hoc consilio vitam prolongauit, sed incidit, neque Hebræus aliud obtinuit, quàm vt, mercedis loco, turpissima morte mactaretur. Ita ad perniciem elabuntur ingenia, sine consilio consulentia; aut malitiose suadentia vanitatem.

CAPVT XLIX.

Calumnia in calumniatoris caput reuerſa.

I.

S. Thom. 3. 2.
quæst. 68,
art. 3.

Infausta linguæ soboles est etiam *calumnia*, seu falsa & malitiosa criminis impositio, diabolicum vitium, nam & malus spiritus hinc *diabolus* appellatur. Hæc improba oris soboles tres contaminat, delatum, cui aliquid mali per mendacium affingit; auditorem calumniæ, qui, quia sæpe credit, quod clanculum audit, delatum ad respondendum & refellendum non admittit: ac demum delatorem quoq; ipsum in quem reuolat, sicut sagitta à clypeo repercussa. Siquidem primò, eius modi sycophanta, apud prudentes è cantu, vt auis, cognoscitur, & horretur. Socrates calumniatorem nequaquam admittendum esse idcirco suadebat, quia non ex benevolentia tecum, sed malevolentia loquitur: & quemadmodum aliorum arcana tibi detexit, similiter etiam, quæ tu dixeris, exponet alijs. Vt ergo metuedus, sic fugiendus est: neque enim tibi experieris, quàm alijs, fideliorum; cum idem sit, hoc est, calumniator; à quo quid potes aliud, quàm calumniam expectare? Tange illum, & vel modicum offende, mox videbis eum linguam in promptu habere, sicut scorpio caudam, quam ad quemuis afflatum vibrat. Itaq; gratiâ sæpe seipsum antè, quàm alterum priuat.

Antonius in
Melissa par. 1.
ser. 35 Max.
ser. 10.

II.

Secundò delator debet timere alium delatorem; qui si desit, tamen sæpe veritas cum tempore emergit, venitque in lucem; & calumnia non rarò, se ipsam prodit. Quid tunc non refundit malorum in authorem suum? Notam illi in frontem, aut saltem in famam inurit; odium creat; fidem omnem adimit; adeò, vt in mendacio deprehensus, postea quoque, cum vera dicit, fidem non merca-